

Pașii pășitorilor

Redacția și Administrația:
Arad, Bul. Regina Maria No. 17.
Telefon: 571.

Organ săptămânal pentru apărarea intereselor învățătorești.

Redactor responsabil: ION JELECUTEAN.

Abonamente:

Pe un an — — — — — Lei 160.—
Pe 6 luni — — — — — Lei 100.—

După război...

Hotărît, războiul popoarelor a sălbăticit popoarele! Popoarele cari s-au mușcat, s-au gătit, s-au asasinat, — au păstrat în sângele lor gustul animaliceii înceștării. Legându-și rănilor, ele se fulgeră încă cu fioroase rânjiri, printre zăbrelele noilor hotare. Și chiar între aceleași hotare, oamenii se urăsc și se înșală, se fură și se omoară cu o patimă încă necunoscută.

Instinctele, toate instinctele, deszăvorâte, s-au desprins de matca animalității și s-au ridicat, impudic și înmășnat deasupra ființei abia umanizate prin cultură și religie. Iar spiritul, lovit mereu și mereu îngrozit, s-a retras la funduri, trăgând după el toată noblețea unei lumi care apune.

În război și îndată după război, oamenii s-au trezit fără pâine! Fără pâine, fără haină, fără foc și fără toată siguranța vieții, — și au făcut orice, ani de zile, pentru a și le smulge unii altora, brutal și sângeros. Apoi au rămas brutali și săngeroși. Toți vor să dărâme toate! În gândire, în morală, în biserică în artă — numai dărâmați!

Singuri Cezarii de demult, autoritari și înțelepți, puternici și sălbatici, mai pot stăpâni instinctele deslănțuite. Singuri! Anglia și Franța, Germania și Ungaria, noi și cealaltă, — toți ne zbatem depărtându-ne de liman, în lipsa Cezarului fiecareia. Singură Italia l-a găsit pe al ei și singură Italia s-a liniștit, sub pumnul uriașei voinți. De jur-impresurul țării cezarizate, gunoai ne trebuie plutesc peste apele omenirii turburate și ieșită din matcă.

Nimeni nu mai știe de nimeni, — iar Rusia prăbușind și școala și biserica lui Dumnezeu, pregătește, sub ochii turburi ai tuturor, lăvălugul comunismului. E singura și desperata ei nădejde. Și îngrozitoare ei rătăcire! Ei nu înțeleg acest adevăr elementar și anume, că acolo unde școala se închide și biserica se dărâmă, singură animalitatea rămâne stăpână. Și uilă, apoi un alt adevăr, mai elementar și anume că, noi oamenii nu suntem decât niște biete animale, în stare să ne ridicăm spre omenire numai printr-o anumită creștere și anumită cultură; Iar creștere și cultură — înseamnă tocmai școală și biserică, din ce în ce mai lăne! Hotărît, Rusia de azi, caută viitorul îndărăt dela capăt. Cel puțin noi, îl căutăm înainte? Concepția guvernelor noastre de după războiul totalilor răsturnări, concepția lor asupra imensei necesități a școlii și a bisericii, e cea mai

bună? E cea mai plină de simțul de omenire și de frăție, politica istoric al marilor răspunderi?

Politica pătimașă și dărâmatoare ceasta impusă până în luminile catedrei și ale altarului, — să fie oare hrana și sprijinul acestor două instituții de desanimalizare?!

Și — părăsirea de către toate guvernele a profesurii din toate școlile, părăsirea și vrăjmășirea ei și urmărirea ei cu războiul politician al tuturor partidelor, să fie tocmai ceea ce îi trebuie școlii?

Orbirea care nedreptățește întregul corp didactic și-i fură de 12 ani hrana și toată elementara lui existență — nu e încă o formă a sălbăticității de după grozavul război?

Oare pentru a ne pierde, a lua Dumnezeu mințile conducătorilor noștri?

Căci vedeți ce simple apar adâncimile vieții de acum: acum avem oamenii cei mai dezorientați și mai primejdii, și acum li-se oferă oamenilor școala cea mai slabă și biserică cea mai vrăjmășită!

Și totuși numai noi: biserica și școala, putem primi și ceace, în mâinile noastre pînă de dor, fructul crud al omenirii.

Nu mai noi arătăm înainte, spre zări, cari își mută mereu stâlpii de aur ai idealului omenesc, și numai noi arătăm în sus spre o Dumnezeu adevărată, care plutește mereu mai presus de marile noastre slăbiciuni și păcate.

Nu mai noi! Iar nevolnicii cari ne conduc de 12 ani, sapă orbis temelile noastre, săpând însuși temelile vieții noastre naționale.

Ei nu văd și nu înțeleg, că marile, grozavul război de acum 12 ani, n-a dărâmat numai bietele hotare omenesti, ci a cutremurat însuși calapiteasma sufletului acestei omeniri. Iar aceasta trebuie susținută mai presus de orice și cu orice preț! Căci când o vom fi pierdut și pe aceasta, viața va trebui să înceapă din nou din vizuini.

Și, Dumnezeu să ne ierte, dar nouă ni-se pare că hădul miros de vizuine a și început.

Și nu-i decât o scăpare: îndărăt, la adăposturile școlii și bisericii!

Și toate celelalte instituții au numai atâta chează de bine și frumos în ele, câtă școală și biserică a pătruns în structura lor.

Și de aceea, aceste adăposturi trebuie, — nu părăsite ca la noi, nici dărâmate ca în Rusia, — ci întărite și desăvârșite ca în Apus. Ca în Apusul acela mai bătrân ca noi și

mai înțelept ca noi.

Poate ne va sosi și nouă ceasul, când o cărmuire nouă, nouă și tânără și neîntinată, va înțelege, că teama de bolșevismul altora, din a-

fară, — nu înseamnă nimic pe lângă teama de bolșevizarea noastră prin nedreptățile și orbirile alor noștri.

București, 10 Aprilie 1930.

Gr. Forțu

Școala constructivă

Vremile, sub cărma cărora, — cum s'ar exprima cronicarul — suntem, aci, o generație de oameni dezorientați în ale idealului colectiv, nu favorizează dezvoltarea acelor dintre instituții, cari sunt chemate în primul rând, să elaboreze viața spirituală, cărturărească și de rodnicie intelectuală. Școala, mai cu seamă, este abandonată, la o periferie extremă a intereselor noastre de fiecare zi, și învățământul a coborât, potrivit acestui tratament ce i-se aplică, la un nivel care îngrijorează, pe oamenii de profesie și pe cei de specialitate.

Și nimic nu caracterizează mai bine atmosfera, ce stăruie asupra școlii românești, ca agitația și frământarea, care a cuprins corpul didactic dela o vreme încoace.

Este evident, că nu numai oamenii de catedră, ci în rând cu dânșii, dacă nu și mai intens, trebuie să se ocupe cu educația generațiilor de mâine, toți oamenii de bine, cari în gândul lor cuprind neamul lor cu o dorință de a-l vedea din ce în ce mai înălțat pe scara civilizației și mai avansat în progres.

Egoismul generației care beneficiază de roadele Unirii, nu îngăduie azi preocupările de muncă și dezinteresarea ce trebuie să îmbrățișeze instituțiile colective și formele comune ale progresului. Inițiativele însă cari rodesc gânduri bune și silințe de orientare bună în școală, se arată.

Aceste pipăiri în spre lumina de mâine, ne rețin atenția cu gândul la generațiile ce vin.

Odinioară problema creșterii copiilor, a însemnat o problemă vie și circulatorie, nu numai o afacere birocratică și de șablon. Istoria pedagogiei este un capitol palpitant al progresului omenesc. Luptele ce le-au suscitât principiile pedagogice ale lui I. I. Rousseau, ale lui Pestalozzi sau ale lui Fröbel, nu au rămas numai probleme de disciplină interioară a corpului didactic. Valurile de pasiuni s'au revărsat în afară pe căile largi ale vieții obștești, unde statul, capii de familie, mamele, luau atitudine dâră, hotărâte, ca în orice luptă care se dă pentru o mai bună orânduire umană și mai mult bine social.

S'a recunoscut atunci importanța acestor laboratorii sufletești, în cari se pregătește belșugul de mâine sau catastrofa ireparabilă și — s'a acționat în consecință.

Drumurile de mîine ale popoarelor nici azi nu sunt mai lămurite, nici mai netede ca ieri. Aceleași elemente de viață primară, aceeași năvală de energii dezordonate se cer scoase la iveală, coordonate, supuse și dominate de un singur scop, de o unică voință civilizatoare și constructivă.

Menirea școlii este să faciliteze pentru această viață economia energiilor și spiritualitatea creatoare. De

aceea școala trebuie să fie ea însăși o forță vie, un izvor viu de energie și de moralitate.

Copii noștri vor avea de găsit, acolo un ideal moral și un îndreptar intelectual.

Pentru folosul acestor generații cari ne zoresc din urmă, cu pași mărunți în ritm de muncă nouă, se impune emanciparea școlii de sub orice contingente de oportunism politic, și alimentarea ei cu idealuri pedagogice, românești din realitățile pământului și ale sufletului nostru.

Școala, care trebuie să dea conținut moral, spiritual și intelectual generațiilor ce vin în urma noastră, trebuie să fie pătrunsă de un înțeles constructiv și să își ramifice idealurile înrădăcinate adânc și inseparabil în sufletul colectiv, în conștiința căruia trebuie să existe mai mult ca în legi și în măsuri birocratice.

Nu mai din contribuția acestui suflet colectiv, școala va putea să fie: creatoare și constructivă.

Tiberiu Vuia.

Cristos a înviat!

Cu-a Tale mâini prea sfinte
Ne-ai faurit din lut;
Din suflul Tau părinte
Ne-ai dat suflarea vieții,
Să fim stăpâni ai vrut!

Nu te-ai gândit o clipă
Că lutul e prea greu;
Credeai să-i dai aripă
Din sfânta Ta suflare,
Să-l urci spre tronul Tau!

Și-au înecat pământul
Fapturile de lut
Și și-au uitat cuvântul;
Iar azi trăesc pe lume
Fapturi ce n'ai fi vrut!

Dar bun cum ești Părinte,
Le-ai mai trimis un semn,
Ca să-și aduc' aminte;
Ei și-au scuipat Trimisul
L-au pironit pe lemn.

Când L-ai văzut pe cruce,
Tu iarăși le-ai ertat
Crezând că-și vor aduce
Măcar acum aminte!
Dar tot Te-ai înșelat!

Iar când dintre morminte
Pe El l-ai ridicat
Ei și-au adus aminte;
Azi tot pământul strigă:
»Cristos a înviat!«

George Bota.

Problema școlii de copii mici.

(Textul care urmează se consideră ca continuarea p. 8, rămas netipărit, din greșală de cuier.)

Considerând cele premerse, vedem, ca școala de copii mici se înțuie ca o importantă problemă a educației naționale, care comportă în sine toate aspirațiile de consolidare, afirmare și de expansiune a elementelor bune, pe pământul strămoșesc.

Deci cât mai multe școli de copii mici, cât mai multe învățătoare bine pregătite, în fruntea acestora!

(Continuare).

Art. 175 pune în sarcina comitetelor școlare comunale îngrijirea de a găsi terenul pe care urmează să se clădească școala.

Șe mai pot înființa școli de copii mici și prin altă modalitate, anume: **consiliul comunal** de acord cu comitetul școlar comunal se îngrijesc de teren, edificiul școlar procură întreg mobilierul și materialul didactic necesar și când toate acestea sunt terminate, înaintează cerere Ministerului Instrucțiunii pentru înființare, pe calea comitetului școlar județean, sau al celui urban. La această cerere se vor anexa: conspectul copiilor obligați de școală, al mobilierului și materialului didactic, planul edificiului destinat pentru școală, din care să apară dimensiunile încăperilor, precum și copiile proceselor verbale dresate în ședințele comitetului școlar și ale consiliului comunal din care să reiasă necesitatea de a înființa școala respectivă, nu altcum și obligamentul benevol al comunei de a susține și protejea școala și în viitor, din sursele sale proprii.

După primirea acestor hârtii, comitetul școlar județean, ori cel urban, vor face ocolul la fața locului prin revizorul școlar, ingine-

„Veniti, să trăim pentru copiii noștri!”
— Epitaful de pe mormântul lui F. V. Fröbel.

rul expert dela serviciul de poduri, și șosele și prim-medical județean, spre a se convinge dacă terenul și edificiul întrunesc condițiile sanitare, de soliditate și cele ce privesc buna funcționare a unei școli. Despre cele constatate se greșează proces verbal, care se înaintează apoi Ministerului Instrucțiunii împreună cu toate actele, cu propunere concretă de aprobare ori respingere, după împrejurări.

Înainte de a începe edificarea unei clădiri școlare, consiliul și comitetul școlar comunal, vor cere dela comitetul școlar județean ori dela cel urban, planuri oficiale de construcții școlare, ca să nu se expună la investiții necorespunzătoare supuse unei eventuale neacceptări din partea Ministerului Instrucțiunii.

Intrucât ar obveni cazul, că comitetul școlar rural nu poate asigura terenul pentru clădirea școlară proiectată, pentru curtea de joc și grădina școlară și nici comuna nu dispune de un astfel de intravilan, se poate cere exproprierea terenurilor libere pentru cauză de utilitate publică; iar dacă nu se găsesc terenuri libere, se pot expropria și terenuri cu clădiri, conform legii generale de expropriere.

Propunerea de expropriere a unui teren viran, sau înclădit, se face de către o comisiune compusă pentru comunele urbane din: președintele comitetului școlar, revizorul școlar, medicul comunal și inginerul șef al comunei, iar pentru terenurile expropriabile din comunele rurale, din președintele comitetului școlar, revizorul școlar, medicul de plasă și inginerul șef al județului.

Școala, nu poate intra în proprietatea bunului propus spre expropriere până când această operațiune nu a rămas definitivă, deci executorie, și prețul plătit. (Art. 176).

După ce terenul a fost ales, ur-

Este obiectul acela util, care ne reflectează așa de bine persoana, ori de câte ori privim către ea.

Este obiectul nelipsit din orice casă, apanaj indispensabil oricărui femeie... Dar... indiscrețiilor văzute-ți vre-o poșetă din care să lipsească acest obiect, alături de rujul și pudra „comprimée...”

Lipsită de politeță — deși nu ne spune în gura mare adevărul — ea totuși ne arată ceace n-am dori să vedem: că odată cu timpul trecem și noi.

Oglinda e indiscretă...

Oratorii se uită spre ea pentru a își controla gesturile și ținuta; cei tineri se uită pentru a-și admira tinerețea, plină de viață; Cei bătrâni însă... (nu moșnegii) se împart în 2 tabere: unii, mai ales bărbații, nu se mai uită — sau se uită foarte rar — pentru a evita o demonstrație neplăcută, care le amintește despre tinerețea lor că: „a fost odată...” Alții, mai ales femeile, se privesc foarte des în oglindă, cu oarecare înfrigurare, pentru a prinde orice urmă a timpului nemilos care își sapă adânc urmele în cutele anui obraz despre care se poate spune: „a fost o frumusețe...”

De-ar putea crema să oprească timpul, câte năcazuri n-ar fi potolite!...

mează să se facă planurile și devizele pentru edificare. Acestea, în comunele urbane se pregătesc de către inginerul șef al comunei, iar în cele rurale de către Serviciul tehnic județean, dar pot fi înlocuite și de către experți particulari, în care caz urmează să fie supravegurate prin serviciul tehnic al județului.

Oricine ar întocmi planurile și devizele de construcții școlare, acelea trebuiesc prezentate revizorului școlar și prim medicului urban sau județean — după cum este cazul spre a-ș da părerea asupra lor, în-

Nu vă supărați pe oglindă spărgând-o dacă ea vă spune adevărul, căci... în cel mai bun caz veți cumpara alta...

... Există și o oglindă a sufletului dar câți pot vedea adevărul în a-Teastă oglindă?... Toți văd câte ceva... nimeni însă n-a văzut adevărul demonstrabil.

Demnitate, cei ce aveți motive: această oglindă deși trădează ceva pentru unu la mie din câți o privesc, niciodată nu dă siguranța că într-adevăr ceace s-a văzut, este adevărul...

Totuși, este o oglindă în care ne putem vedea toată flința noastră: copii noștri!

Copii sunt oglinda părinților lor!... Dar nu vă supărați dacă — de obicei — nu vă convine această oglindă, căci și dvoastră sunteți oglinda părinților dvoastre, după cum și copiii vor fi oglinda copiilor lor...

Natura însăși, este oglinda fidelă a Creatorului ei!

Știți însă că sunt mulți cari nu văd acest lucru?...!

... Uitându-ne în oglindă, putem multe să vedem... dar tot mai multe putem să învățăm: oglinda reflectează fără să vorbească, iar noi... vorbim fără să reflectăm!...

Munte

că înainte de începerea lucrărilor de construcție.

Dacă comuna ar refuza să înscrie în bugetul său sumele recente pentru construcțiile școlare, Min. Instrucțiunii din oficiu în bugetul comunei respective, după cum poate înscrie și anuitățile pentru depunerea împrumuturilor, întrucât în favorul construcțiilor școlare s-a recurs la împrumut.

(Va urma).

D. Olariu

subrevizor școlar

Prigonirea școlii primare românești în pragul și în decursul războiului mondial.

De Dr. Gh. Ciubandu, consilier eparhial.

6

(Continuare.)

Astfel în anul 1916, Consistorul s'a adresat guvernului (No 980—916), cerându-i dispoziții pentru punerea organelor sale subalterne în ogașele legii. Dar nu am primit nici răspuns măcar.

Cu un asemenea „sistem“ (!) de „inspecțiune“ (?) școlară, autoritatea bisericească diecezană a fost izolată de către școlile sale și învățătorii, cu școli cu tot, au fost date pe mâna argaților politici ungurești, ziși inspectori de școli.

Astfel apoi s-a putut da asalt liber asupra învățătorilor cu lipsa afirmativă de rezultat didactic, și asupra școlilor cu scăderile exagerate.

Cam în aceeași vreme, când se introducea noul „sistem“ de inspecțiune școlară, înceată și goana după învățători cu proceduri disciplinare.

Ele duceau la discreditarea inspectorilor și a guvernului, căci cele mai multe discipline trebuiau sistate. De aceea, încetând procedurile disciplinare, și după ce nici Consistorul — în repetitele prilejuri oferite de guvern de a-i „disciplina“ dânsul pe învățători — nu s'a identificat cu această dorință a guvernului: locul disciplinării în toată forma l'au ținut procedurile de control polițial și teroriste ale inspectorilor. Învățătorii ar ști-o spune aceasta mai bine. De aici pornește seria neîntreruptă de excepționări la adresa învățătorilor, pe urma căror excepțiuni, li-se denega apoi cu procedură scurtă, subvențiile dela stat. Scopul urmărit de guvern și de organele sale,

astfel se realizează, și sarcina financiară de susținerea școlii ne rămânea nouă.

Consistorul a căutat să-l lămurească pe guvern în repetite rânduri (de ex. No 1330, 2268, 2269, 2270, 2271 și 3042 din 1911, precum și în alte cazuri), că respingerea, pe lângă asemenea proceduri, a cererilor de ajutor dela stat este nelegală și nedreptățitoare, și că părerea singuratică a inspectorilor regiști nu poate înlocui măsurile disciplinare, fixate prin lege, cari sunt a se pune la cale contra celor neglijenți. I s'a atras guvernului atenția și asupra împrejurării de fapt, că este deosebire între procedura pentru votarea subvențiilor de stat și între cea pentru disciplinarea învățătorilor și că aceste două proceduri nu pot fi confundate între olaltă. Și i s'a mai adăos că, prin confundarea între olaltă a acestor proceduri, se calcă însaș legea și se violează chiar și jurisdicțiunea disciplinară garantată guvernului prin lege. Prin urmare, s'a cerut, ca subvențiile să se voteze, rămânând ca ele să fie retrase apoi pe cale disciplinară, în caz de vinovăție.

Guvernul însă a ținut că e cu cale să ne răspundă (No 58793—1912 dd. 21 VI 1912), că legea dela 1907 cere pentru obținerea ajutorului de stat, ca școlile se corăspundă întru toate legii, și că „învățătorilor, cari nu dovedesc în școală rezultatul general așteptat și pe cel din limba maghiară, nu numai că li-se poate denega acordarea subvenției de stat, ci aceasta nici nu li-se poate

încuviința“. Dar ministrul nu reflectează cu nimic la aceea, că constatările unilaterale și tendențioase ale inspectorilor săi nu pot constitui dovezi, ci adăuge numai, că prin procedura indicată nu se aduce nici o știrbire dreptului său disciplinar.

Răspunsul guvernului e destul de transparent, iar urmările au fost că, în toate cazurile când numai s'a putut, sarcinile susținerii școlilor au fost trecute pe umerii credincioșilor noștri.

Cât privește chestiunea scăderilor, aflate de inspectorii regiști în contul școlilor înseși, acelea se referiau la edificiile școlare ori la ajustamentele didactice ale saletor de învățământ.

Școlile comunale au dreptul de a primi dela guvern ajutoare chiar și la zidire (Instr. min. No 20311—1876 emisă către comunele politice, paragraf. 13, punct 3). Iar prin ordinul min. N-rul 12951—1870 se prevedea înzestrarea școlilor sărace dela sate — „fără deosebire de confesiune și naționalitate!“ — cu recvizite „didactice gratuite din partea statului.

Școlile noastre însă nu au fost împărțite de asemenea ajutoare, și mai ales nu pentru zidiri școlare. Din contră, ele au fost bătute peste obraz — mai ales dela legea din 1907 încoaci — din pricina lipsurile ce se arătau în aceste privințe, iar pe deasupra aceste lipsuri, cari uneori erau și sunt arătate la guvern în proporții exagerate, au pricinuit și lipsirea de subvențiile cerute de stat.

Ce ne-a rămas deci altceva de făcut, decât ca Biserica să se lupte și pe mai departe din ca în caz, spre a stoarce ajutoarele statorite prin lege; dar cu puțin rezultat, căci cum am luat, sarcinile noastre cu susținerea școlii au luat proporții uriașe. (Va urma).

P A S T I L E

Marele Dascăl

Giovanni Papini în monumentală sa lucrare despre Isus, împarte lumea omenească în trei faze: rasa omenească animalică, fără legi, condusă de luptă; rasa barbară, al cărei ideal este justiția și care mai durează și azi căci justiția nu a putut însă învinge războiul, bestialitatea. Acestei rase cu idealul justiției, trebuie să-i urmeze în ordinea evolutivă o a treia rasă, rasa cu adevărat omenească, care va fi condusă numai de justiție și de iubire. Pentru nașterea celei de a treia rase, rasa omului bun și drept, a venit Isus pe pământ. Dumnezeu omului adevărat, omului din ultima rasă care va veni, este Dumnezeu nu numai drept, ci și iubitor, Dzeul iubirei. Aici este cheia întregului creștinism, diferent de formele trecătoare în care l-au îmbrăcat teologii. Sunt atâtea semne pe care le desprindem din viața lui Isus care ne arată că gândul Său cel mai mare a fost iubirea. — „Iubiți-vă unul pe altul!“ Iubiți pe dușmanii voștri! Sunt cuvinte care apar la fiecare pas în viața Mântuitorului. Iar ca o încoronare a înaltei Sale filosofii, Marele Invățător a dat singur de ce însemnă adevărata iubire, sacrificându-se pe sine. Ar fi putut, împrejurările ajunseseră până acolo, să ridice masele, să se declare stăpân pământesc; știa însă că și stăpânirea sa pământescă s-ar fi năruit ca toate stăpânirile. A avut însă viziunea eternului adevăr: realizarea omului nu se poate face decât prin iubire.

Ce urmărim oare noi în școlile noastre? Ce au urmărit întreg șirul de pedagogi din trecutul omenirii? Si mai ales astăzi, când pedagogia începe să intre pe calea științei, ce urmărește ea? — Realizarea omului.

Isus a fost cel mai mare dascăl al lumii, fiindcă El dela început, de a căm două mii de ani a văzut limpede scopul educației. Păcat, că, teologismul, mai ales al evului mediu, a orbit pe marii pedagogi ca să se adape dela adevăratul izvor, care era Isus. Ar fi găsit că Marele Dascăl se lupta să scoată pe om din faza animală și păgână, să-l ridice la o nouă fază, faza iubirei divine. Tămăduirea lumii nu putea veni tocmai din aceea ce era cauza nenorocirei sale; din egoism, din instinctul de conservare. Marele Dascăl citise ca un etern psiholog până în adâncul sufletului omenesc și văzu se că dușmănia, răutatea, răzbu-narea, crima și tot ceace face rădă-lul pământesc, își au origina în animalicul instinct de conservare. Justiția perfectă nu putea nici ea aduce tămăduirea. Omul trebuia întors cu totul din drumul său pe care apucase numai cu mintea. Inima omului trebuia îmbăiată în apa caldă a iubirei de aproape, a iertării până la sacrificiu. Inima până la Isus a rămas surdă și împetrită. Iar atâta timp cât inima rămânea păgână, ori câtă justiție ar fi fost pe

pământ, omul nu putea fi realizat. Căci mai la urma urmei justiția nu înseamnă decât o stăvilire a răului, o parte negativă, necesară fără discuție bunului mers al societății, dar insuficientă. Nu e vorba numai să nu faci răul; aceasta ar fi prea puțin. E ceva pozitiv ce se mai cere adevăratului om: să facă binele! Asprimea justiției, care în fondul său și singură e păgână, trebuia dublată de blândețea iubirei. Lărgirea sufletului omenesc, așa cum ne-o formulează mai târziu Herbert și care înseamnă civilizație și cultură adevărată, realizarea omului, a personalității nu se putea face nici odată numai prin justiția păgână. Iubirea de oameni, așa cum Tatăl din Ceruri ne iubeste, deschide sufletului omenesc orizonturi noi, îl face să crească și să se confunde cu infinitul universal, cu Dumnezeirea.

Marele Dascăl Isus a înțeles și sufletul omenesc, a văzut în el și ce e rău și ce e bine și a proiectat prin o uriașă rază în viitor drumul pe care are să-l parcurgă omenirea pentru a eși din faza animal-barbară.

Iată pentru ce rămânem la părerea, că cel mai mare pedagog al lumii a fost Isus. Din simbolismul învățătorei Sale se desprinde ca o rază călăuzitoare drumul învățătorului și rostul său pe lume. Se înțelege, că nu vom putea niciunul merge până la înălțimile Golgotei; nu vom putea atinge niciodată Dumnezeirea în toată plenitudinea ei; dar toți putem merge pe urmele Mare-lui și numai atât cât vom merge pe urmele Lui, vom fi adevărați învățători. Că vom fi hubiti și hubdu-li, că vom fi rău plătiți și moralice-ște și materialicește, că nu ne vor băga în seamă, sau ne vor batjocori să se știe, că numai atât suntem învățători cât vom urma calea lui Isus. Putem fi toată de carte, împă-nați de tot savanțlăcul modern, pu-tem stăpâni metoda și tehnica; fără inspirația creștină, nu suntem decât niște slujbași, corecți ca și alții, oamenii datoriei în cel mai bun caz, dar nu vom duce cu un pas mai dar nu vom duce cu un pas mai de-parte omenirea. Invățătorul trebuie să facă pe om bmai un, să urnească lumea spre orizonturi mai senine. Păcat că cei ce conduc popoarele nu înțeleg ce însemnează pentru un neam a avea adevărați învățători și nu caută să-i aibă! S-ar convinge și ei ca și Isus că numa i justiția, nu-mai legea făcută de parlamente nu ajunge progresului unei națiuni.

Iată pentru ce azi, când ne bucu-răm de Invierea lui Christ, trebuie ca învățători să-L înviiăm în sufle-tele noastre așa cum a fost El, Ma-rele Dascăl.

George Bota

— On. edituri și domnii autori de cărți, cari doresc a li-se face recenzii, în „Gazeta Invățătorilor“ sunt rugați a ne trimite la redacție câte un exem-plar din operele lor.

Gânduri de Paști

Christos a înviiat! este salutul înăl-țător cu care se întâmpină la Paști toată suflarea românească. Sunt vorbe ce conțin însuș crezul nostru creștinesc. Da, credem și mărturisim că Isus, Dumnezeu-om, a suferit chie le indure, a fost schingiuit până la nuri ce numai El a fost în stare să sânge și în cele din urmă răstignit pe lemnul crucii — pălîmind toate ace-s-tea cu scopul bine definit ca să ne răscumpere pe noi, oamenii păcă-toși și să dovedească lumii neîn-crezătoare, prin sublima înviere din morți, proveniența Sa divină. Cuvine-se deci ca la sărbătoarea sărbăto-ritorilor să făcăm fiecare mărturisirea credinței noastre creștinești, să fim iertători față de toți semenii noștri și în special față de aceia cari — momentan doar — ni-ar fi cei mai înverșunați dușmani. Doamne, câte stări de lucruri nu se pot îndrepta prin iertare și bună înțelegere! Să fi suferit cât de mult din partea lu-mii ce te înconjoară, dacă într-ade-văr ai suferit pe nedrept, mai de vreme ori mai târziu iese la iveală dreptatea cauzei tale, suferințele în-cetează, în juru-ți se seamănă nu-mai pace și armonie, ca după moar-tea și învierea Mântuitorului nostru.

Astfel de gânduri ne frământă, când am fost rugați de tânărul re-dactor entuziasmat al „Gazetei Invă-țătorilor“ arădani, să-i dăm câteva rânduri pentru numărul de Paști. Pu-neți la o parte dlor învățători tineri și mai vârstnici deopotrivă, arădani și bihoreni, vrăjmasia ce s-a in-cuibat prin politicianismul desgustă-tor în inimile dvoastre, puneți ca-păt harțuelilor personale ce actual-mente vă sleiesc forțele sufletești, de sub stăpânirea altor vremuri. Fiți blânzi și iertători, cumiști și solidari ca să reinvie fala vrednicei asociații a predecesorilor Dvoastre. Prin muncă devotată să ridicați școa-la românească la piedestalul cuve-nit, pentru că în mâiniledascălului român, se află soarta de mâine a neamului nostru! Numai astfel re-inviați în sufletul nostru, ne vom putea zice: Christos a înviiat!

Arad, la 9 Aprilie 1930

Augustin Fritea
profesor, insp. scolar.

„Pace vouă!“

În trecutul nostru am dus lupta pentru apărarea și întregirea ne-amului; azi, ducem lupta pentru con-solidarea, moralizarea și întronarea legalității în această țară;

Atunci, conduși de ideal și vir-tute, am realizat marcele vis al ne-amului: unirea noastră; iar corupția de azi o să ne ducă la dezastru. Im-periul roman, căl timp a avut la ba-za sa virtutea, neînsemnata celățuie Roma, a devenit stăpâna lumii; și s-a prăbușit marcele imperu în mo-mentul cât virtutea a fost înlocuită cu destrăbălarea.

Vom lăra țării? Atunci virtutea să ne fie călăuză în toate acțiunile no-astre. Mândria și mulțumirea sufle-tească să culmineze în jertfa, ce o aducem pe altarul neamului.

Războiul de-o parte, iar de altă parte slăbiciunile noastre au dus

țara noastră într-o situație nespus-de grea. Si apoi în astfel de impre-jurări nu e locul și timpul, de a face incriminări. Cine își iubeste țara și neamul, se desbracă de tot orgo-liul și egoismul său, pentru că a-ceastă iubire îl ridică în sfere înalte desăvârșirea marelor jertfe, pușe în deșteptând în sufletul său însufleție-rea, care e cea mai puternică la serviciul binelui comun.

Scoalei în primul loc și apoi între-gei societăți li-se impune în mod im-perios cultivarea acestor virtuți. Ci-ne își iubeste Patria sa, se desbra-că de orice patimă a răzburării pen-trucă această iubire copleșește în-treagă ființa sa.

Ce dureros e, că în Patria noastră această iubire lasă așa mult de dorit! Suntem în pragul serbării: „Invierii Domnului“ și e bine, că cu această ocaziune, să ne aducem aminte, și să medităm asupra sfîn-telilor Lui cuvinte: „Pace vouă!“ căci în aceste două cuvinte sublime se cuprinde marele îndemn al păcii și al bune înțelegeri, bazată pe iubire.

Țara trece prin grea criză. Si școala, care își are ca scop suprem întronarea armoniei prin iubire, con-damnă și combate cu toată asprimea slăbirea temelilor, pe cari se ba-zează binele și fericirea unui po-por. Ea nu se poate pune în serviciul subminării, ci trebuie să meargă pe calea indicată de marile principii ale educațiunii.

Tuliu Grosșorean

Inviere...

Fiului meu OVIDIU, pen-tru când va fi mare...

Culorile năvălesc vii în spre lu-mină.

Drumurile se bătătoresc de a- ceeași stăruință cotidiană a omului mînat fără răgaz spre împlinirea zilelor sale. Lucrurile își dese-nează conturile, pe fundalul al-bastru al nemărginirii, în linii cu ascuțitul spre zări...

Senzații noi bat în ritmul vechi al vieții și în fagașul ce duce spre inimă se precipită sentimen-tele...

Si totuș cea de aci, este ace- eași primăvară de-acum douăzeci de veacuri.

Cu un calvar, al tuturor în ur-mă, căruia unul singur, i-a dat înțeles, miez și viață. Cu drumuri punctate de mici luminițe, pe cari iubirea Lui, le-a aprins și le ține în opațe de lemn cioplit.

Ciasloavele și rugile, deniile și ingenunchierea, au încins până aci un drum, care întovărășește, mereu, de veacuri, pe mii de că-rări ce se împletesc într'una, cu lacrimile Lui, cu cuvântul Lui, cu nădejdele Lui, răscumpărarea o-mului, din țărână în spre țării, din beznă în spre lumină, în spre izvor de apă vie...

Ci toate credințele ce se reîn-noesc, tot cuvântul bun de îm-bărbătare, n'au ajuns pentru mân-tuire...

Iacă, inima a rămas tot mică și zorită, drumul învăluit de vânturi, și omul... o suflare caldă, și un pumn de frământată lumină.

Spiritualitatea, pe care o ocole-ște, ca pe o hipnoză tămăduitoare — trece înainte, și urcă... și dis-pare, din colo de apa tare a ori-zontului, spre cărările de mâine, spre invierea de mâine...

TIBERIU VUIA.

Moartea și Invierea

Cu cât ne cugetăm mai mult asupra rostului acestei vieți, cu atât ne convingem mai tare, că omul în definitiv nu trăește pentru sine, ci pentru un scop mult mai înalt, care stă deasupra tuturor intereselor specifice omenești. De acolo din înălțime, scopul acesta, cărui noi îi zicem **ultim** sau **final**, dirijează întreaga viață omenească, prin legile sale vecinice, acelea legi, cari stabilesc raporturile dintre tot ce ființează, scurgându-se pe urmele lor toată vloga acestei vieți.

Deci omul este mijlocul inocent al scopului final.

În vederea aceluia scop, el se naște, fără voia sa, crește și să înărește până la desăvârșire, pentru ca în cele din urmă să moară, iar în afară de voia sa. În acel scop sunt regulate trebuințele sale și e determinată întreaga dezvoltare aspirațiilor sale, care îi canalizează toată activitatea, desăvârșind astfel opera pentru care a fost chemat la viață, pentru ca apoi să se dea înlătură, lăsând locul altuia. În vederea aceluia scop se nasc nunumai indivizii, ci și popoarele, și dispar, venind fiecare cu aportul său de aspirațiuni satisfăcute, pentru desăvârșirea operei comune. **Moartea și învierea** sunt regenerarea vieții pământești, pentru ca astfel această viață vecinic tânără, plină de elan și însuflețire, să poată mână înainte carul progresului, spre scopul final.

Întreaga noastră viață pământească fiind limitată în cadrele legilor vecinice, cari constituiesc principiul progresului universal, mulțumirea și fericirea acestei vieți constă, în a ști să ne punem în armonie cu acele legi. Să spiritul omenească e de așa natură, încât de mult a cunoscut această trebuință primordială, luptând cu toate puterile pentru ea. În să piedecile sunt multe și mari. El îmbracă forma tuturor poftelor și patimilor omenești, al căror izvor păsescal nu e altceva decât numai lenea și trândăvia omului de a se ridica cu un ceas mai de vreme din animalismul, care lînde să domineze și ființa omenească cât mai amănunțit. Față de această piedecă spiritul omenească strebue să facă eforturile cele mai mari, spre a învinge și delătura. Si atunci acel spirit își găsește eroii, apostolii ideilor mari, cari luptă cu sacrificiul vieții pentru realizarea acelor idei.

Reprivind viața omenească trăită, figurile mărețe ale acestor apostoli apar ca toți atâți luceferi luminoși, arătând calea, pe care omul se poate ridica din animalismul de jos spre regiuni mai înalte. Dintre toți acești luceferi însă, Mântuitorul Christos apare ca un adevărat soare ceresc care a înnoit cu totul firea omenească. Prin învățăturile sale, izvorâte dintr-o înțelegere perfectă a vecinicele legi, cari regulează nu numai viața omenească, ci întreaga firea. El a întemeiat religia creștină. Această religie e pârghia cea mai puternică, prin care omul s-a putut smulge din noroiul patimilor și al păcatelor, ridicându-se la viața nouă. Religia creștină a dat omenească posibilitatea să se ridice peste anima-

lismul, care ținea împilată viața ei, și să-și ia avânt spre alte regiuni, acolo unde o cheamă destinul. Aceasta religie a adus viața omenească în cea mai perfectă armonie cu legile vecinice, cari constituiesc principiul progresului universal, dând astfel acestei vieți un impuls atât de puternic de a-și pune toată vloga în vederea scopului suprem sau final.

Dar Mântuitorul Christos a mai arătat cum trebuie satisfăcută și o altă latură a trebuinței omenești: trebuința de a lupta până la moarte, a decă cu jertfa vieții, pentru lumina rea și îndreptarea maselor pe calea adevărului. Jertfirea de sine pentru binele comun este perla cea mai nestimată din cununa aspirațiilor omenești, prin care viața se scurge spre scopul final. Fără jertfirea de sine, înaintarea omenească pare a fi imposibilă.

Orice societate poate prospera, numai amăsurați spiritului de jertfă al membrilor, cari o compun. Mântuitorul Christos a suferit crucea și moartea pentru mântuirea neamului omenească. Dar din moartea Lui a răsărit viața nouă a lumii. Exemplul său l-au urmat apostolii și întreaga ceată a mucenicilor, din moartea căror a răsărit întărirea și cimentarea vieții noi.

Acesta este adevărul stabilit de vecinicele legi, cari stăpânesc atât viața cât și moartea: ca adevărat din moarte să izvorască învierea și viața. Si acesta fiind adevărul, mă întreb eu înfrigurare, că oare în aceste zile de mare însemnătate pentru neamul nostru românesc, avea-va el în măsura recerută cununa mucenicilor,

din a căror jertfă scumpa se răsări învierea sa? Oare spiritul de jertfă este destul de puternic în fața acestui neam, pentru ca să-i poată da viața nouă, cimentând trăinicia lui?

Dar moștenirea Mântuitorului Christos, care este cel mai viu exemplu de sacrificiu, am moștenit-o noi, învățătorii. Noi ne-am luat angajamentul, ca să luminăm masele prin instruirea și educarea tinerelor odrasle. Noi ne-am luat sarcina de a ridica neamul la lumina adevărului, îndreptându-l pe calea mântuirii. Deci această sarcină incumbă și da torința sfântă, de a lupta până la moarte, de a ne sacrifica, pentru mântuirea neamului, urmând pilda Mântuitorului. Pentru că numai din jertfa noastră poate răsări, în cea mai imare parte învierea și viața nouă a neamului nostru. În această rezidă marea răspundere ce apară asupra noastră, prin faptul, că am îmbrățișat cariera atât de grea dar în același timp atât de mărețată, de dascăl.

Prin urmare, în ziua Invierii D-lui și a întreg neamului omenească, trebuie să punem mâna pe piept spre a ne întreba, dacă ne-am făcut noi datoria din destul? Dacă jertfa noastră adusă pe altarul datoriei este suficientă pentru binele și fericirea neamului? Pentru mântuirea lui? Avem tot dreptul să ne bucurăm cu toată seninătatea în această zi de bucurie, sau dacă seninătatea noastră e conturbată de cugetul, că da tunci conștiința ne va spune, dacă adevărat n-am făcut totul ce datorăm, contribuind astfel la întârzierea dezvoltării culturii acestui neam, și prin aceasta la un eventual pericol ce ar putea să arșară de aici.

P. Dirlea, rev. școl.

Hristos a înviat!

Cu această agrăire simbolică se întâmpină frații cei de un sânge și o lege la praznicul cel mare al creștinismului.

Este un obicei vechi românesc izvorât din credința nefățărită a moșilor și strămoșilor, în »în cel pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s-a pogorât din cer și s-a intrupat dela Duhul sfânt și din Maria Fecioara s-a făcut om».

Iubirea, acel izvor divin prin care se perpetuă viața, fiind baza bisericii întemeiată de El și la care țineau strămoșii cu toată țaria convingerii lor, i-a făcut tari în războaie și rezistenți în suferințe, după cum o dovedesc faptele eroice și virtuțile creștinești prncemărite în istorie.

Aceste virtuți au fost scutul lor în fața uneltirilor viclene și diavolești ale necredincioșilor, și amăgitorilor dușmani din cursul veacurilor. Prin acele virtuți s-a păstrat nealterată ființa etnică a neamului nostru românesc până în zilele noastre.

Unele dintre obiceiurile izvorite din credința strămoșilor le mai practicăm și noi, dar fapte mari, virtuți creștinești, demne de reamărat în istorie, nu împodobesc viața noastră socială.

Cum, **unirea tuturor Românilor în România Mare**, nu este eveniment de demn de istorie, se vor întreba poate unii dintre noi?

Ba da, este evenimentul cel mai important din viața neamului românesc, este rezultatul stăruințelor de veacuri a fraților de-un sânge și o lege, uniți în cuget și simțiri.

Partea noastră însă, din acest vis împlinit al moș strămoșilor, se reduce numa la stările actuale în cari ne sbatem ca »Racul, broasca știucă» în jurul sacului plin de pe mal.

Este o moștenire sfântă, la care nu-i dăm importanța cuvenită, spre a ne arăta demni de ea.

Pe cei ce au adus aceste sfinte daruri pentru noi și pentru mântuirea noastră îi desconsiderăm. Insultăm pe bătrânii și binefăcătorii noștri, necruțând nici pe reprezentanții altarelor, pe arhieriei bisericii lui Christos.

Ne calomniăm și insultăm reciproc delăturând și nimicind pe toți cei ce ar îndrăzni să aibă alte convingeri sau să încerce a sta în calea pornirilor și poftelor noastre nesățioase.

Ce e aceasta?

O sărăcie sufletească. Este confirmarea teoriei lui Darwin, în raport cu credința în încarnațiunea divină a celui ce cu moartea pe moarte a călcat și celor din mormânturi le-a dăruit viața.

Din credința profundă a celor de un sânge și o lege în învierea pe ca-

re noi o rostim numai cu buzele rezultată și învierea neamului nostru românesc din mormântul sclăviei de veacuri.

Este extraordinar de mare deosebirea între concepția noastră și credința cea adânc înrădăcinată în sufletul părinților, moșilor și strămoșilor noștri.

Când decalogul, cele zece porunci dumnezeiești, făcea parte întregitoare a rugăciunii de seara și dimineața, faptele oamenilor emanau din maxima credinței, ce ție nu-ți plăcea ce altuia nu face, fără să mai fie nevoie de legi speciale pentru înfrângerea lor.

Strigătul de alarmă este rezultatul faptelor noastre. Nu este faptă imfamantă deamă de pedeapsă, ci cel mai creștinesc și românesc avetism, către cei cari s-au abătut de la calea spre mântuire, ce ni-se semnalează prin crucea lui Hristos. Către aceia, cari în pornirile lor patimase pornite din mânie, ură și pizmă, provoacă situații îngrijorătoare.

Se dau subvenții grase la usurpatori noștri de veacuri și pensii retrograde la cei ce din ură ce o au față de noi, și-au părăsit de bunăvoie posturile avute, iar apostolii și luminătorii neamului, profesorii și învățătorii nu-și pot exopera competențele legale.

Ce să mai zicem apoi de funcționarii delăturați, de muncitorii, cari nici cu muncă istovitoare nu-și mai pot asigura pâinea după o zi pe alla, de plugarii noștri, cari nu-și pot valorifica produsele, de mulțimea invalidilor de război, văduvele și orfanii martirilor, cără tânjesc în nefericire?

Unde este iubirea creștinească izvorită din credință?

(Să poate să nu te revolți și să nu te alarmezi în fața stărilor acestora?)

»Doamne, iartă-le lor, că nu știu ce fac!»

Hristos de pe cruce ne zice însă: E timpul să ne trezim!

— »E ziua învierii, pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm în tranșa. Să uităm toate pentru înviere și unim pe alții să ne îmbrățișăm.»

Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi: »Hristos a înviat!»

I. Moldovan

Folclorul muzical și învățătorii

Se știe că decedatul Minister al Artelor a înființat o secție fonogramică în sânul Ministerului, care acum a trecut la Ministerul Instrucțiunii și care se ocupă cu culegerea melodiilor populare prin ajutorul gramafonului. Două-trei persoane trimise de Minister pleacă în decursul verii la țară, cutrecând câtevasate, unde imprimă melodiile originale și se reintorc la Minister doar cu câteva suluri imprimare.

Lucru laudabil, dar prea puțin! Culegerea melodiilor populare după părerea mea ar trebui organizată pe județe de inspectorate și revizoratele școlilor primare, având fiecare județ cel puțin un gramafon pentru imprimat. Învățătorii fiecărui sat ar trebui obligați să se

Pentru Inviere

Am ajuns să sărbătorim și ziua Sf. Paști, acel praznic al praznicelor, care simbolizează în același timp reînvierea naturii, învingerea lumii asupra întunecului, biruința binei asupra răului, deci și începutul unei noi vieți sufletești. Această nouă viață i-o datorăm Lui, Invățătorului.

El a fost acela, care prin învățăturile-i minunate, a schimbat felul de gândire și de viață al oamenilor. Invățăturile Lui sunt ca niște mărgăritare de mare preț, a căror valoare a rămas nedepreciată în cursul mileniilor.

Propagatorii acestor învățături au fost apostolii, pe cari dânsul i-a trimis în lume prin cuvintele: »Mergând învățați toate popoarele...« Urmașii acestor apostoli, având și dânsii misiunea sfântă de a învăța poporul din care fac parte.

Grea și sfântă este misiunea învățătorilor, dar în același timp și plină de suferințe, cauzate în parte de către cei neînțeleși și, în parte de către inșiși învățătorii.

Grea, pentru că reclamă abnegațiune din partea celui ce o îndeplinește. În același timp însă îi cere și muncă asiduă și mai ales idealism.

Sfântă, fiindcă nimic nu poate fi mai sfânt ca și munca prestată pentru luminarea semenilor noștri, pentru îndreptarea lor pe calea binelui și adevărului, cu un cuvânt pentru educarea lor.

Plină de suferințe este viața ace-

(Urmare din pag. 4.)

ocupe de culegerea melodiilor populare. În primul rând de colinde, apoi de doine, de cântece și dansuri, dându-li-se imprimat în mod succesiv gramafonul în mod succesiv gramafonul de imprimat al județului — cu observarea că dacă unii dintre aceștia nu sunt instruiți în muzică și nu atât de dibaci, să știe lucra cu gramafonul, să facă rapoarte către Inspectoratul pentru a li-se trimite persoana pricepătoare în muzică (un subrevizor ar trebui încredințat cu aceasta), mai ales acolo unde sătenii sunt muzicali și se găsește muzică interesantă și colegială.

Pentru a încuraja activitatea învățătorilor, ar trebui să se institue în fiecare județ premii anuale pentru lucrările mai bune a învățătorilor, cari lucrări ar urma apoi să se trimită Ministerului ori Societății compozitorilor români.

Dirjecția artelor ar face bine, să numească un inspector, care să controleze funcționarea culegerii folclorului prin județe, dând îndrumări revizoratelor școlare dela județe să mergând când și când personal la fața locului acolo, unde se găsește teren prielnic pentru desegroparea și culegerea materialului interesant și original din domeniul muzicii românești.

Prin procedeul acesta am putea aduna multe frumuseți muzicale din popor, pe cari le-am scăpa de perire și dispariție, îmbogățind prin aceasta muzica românească cu comoare nebănuite, cari sunt îngropate în sufletul poporului nostru dela țară născut artist.

Emil Montia.

lora, cari se dedică carierei de educator, fiindcă munca lor nu este înțeleasă de către cei asupra cărora se înfăptuiește binefacerile ei, ba de multe ori nici chiar de cei chemați să le dea îndrumări, sfaturi și îndemnuri, deci să-i însuflească, pentru ca să nu lăncezească în dezvoltarea activității ce li-se reclamă.

Dar pe lângă acestea mai este ceva, ce cauzează cele mai mari suferințe tagmei învățătorescilor și aceea este fără îndoială: divergențele dintre frați. Cauza din urmă este rezultanta abaterii învățătorilor dela învățăturile lăsate de Mântuitorul și propovăduite de primii apostoli.

Si oare în ce constă aceasta abatere?

El a propagat pacea noi ne certăm; El ne-a învățat să ne iubim, noi ne urâm; ne-a zis că suntem frați iar noi ne dușmănim. Tot el ne-a spus să iubim adevărul și să urâm minciuna, iar noi suntem fățarnici; El a propagat unirea între frați, zicând: »Fiți una cu Tatăl vostru cel ceresc« iar noi ne-am desbinat de bunăvoie pe colorii politice. În același timp ne-am avut nemulțumirile și ne-am împărțit în categorii, făcându-ne provizorii, definitivii și diferiții grade de înaintație. Si nu vedem noi, oare unde ne-a dus această îndepărtare dela învățăturile Lui? Unde ne-au dus ura și desbinarea? Oare nu asistăm de un timp la diferite procese ridicate de învățătorii contra învățătorilor? Nu ne bucurăm oare, când vedem că unii colegi suferă din cauza nedreptăților ce le-am făcut? N-am avut oare, ocaziune să vedem, cum unii învățători — neafiland alte argumente cu cari să combată părerile colegilor lor — îi amenință cu forța brută, ba mai mult chiar, cu revolverul?

Ori, dăm noi dovadă de unirea ce ar trebui să ne călăuzească atunci, când trăim atât de desbinăți? Unde sunt urmele învățăturilor Lui? Ce ni-a mai rămas din toate? Poate numai numele de învățător. Si, și acela batjocorit la diferite ocaziuni.

Suntem la praznicul Sfințelor Paști. Un vechi obicei creștinesc îndeamnă pe credincioși să-și cerceteze sufletul înaintea marilor sărbători, să constate constatăte ce au greșit, să mărturisască și să se îndrepteze. Același lucru trebuie să-l urmărim și noi. Sufletul dăsească este aproape strivit de greutatea păcatelor strănse în cursul timpurilor. A sosit vremea să ni-l cercetăm, să ne mărturisim păcatele și să căutăm să ne îndreptăm, ca să ne putem mântui.

Va trebui deci să ne întoarcem la învățăturile lăsate de cel mai mare Invățător, căci numai ele ne vor putea scăpa din situația, în care ne zbatem.

Înainte de toate va trebui să facem tot ce omenește e posibil, ca să domnească pacea în sânul corpului didactic. Să înțelegem odată, că luptele dintre noi sunt de natură să slăbească manifestarea noastră în afară.

Nu este însă destul aceasta. Va trebui să ținem seamă și de iubirea propovăduită de Invățătorul, căci din ea izvorăște acel spirit de

solidaritate necondiționată, care este atât de necesară în lupta ce o dăm pentru salvarea poporului nostru din ghiarele întunecului și în același timp și pentru ridicarea clasei învățătorescilor din neputința la viață.

Când vom fi pătrunși de iubire; când vom fi numai învățători și mai ales când vom fi frați, atunci vom putea spune, că suntem uniți sufletește. Atunci vom reprezenta o forță irezistibilă, cărcia nu i-se va putea împotrivi nimic, pentru că unirea face tăria, iar cei tari sunt neînvingibili.

Dar pentru ajungerea cât mai neîntârziat a acestor vremi, trebuie să ținem seamă și să urmărim cuvintele atât de frumoase din laudele acestor sărbători: »Să ne luminăm cu serbarea și unii pe alții să îmbrățișăm, să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să le ierțăm toate pentru Inviere«.

E. Spinăntiu.

CAVALERUL

De-astăzi plec în lumea largă,
Lumea s-o cuprind,
La picioare — ca pe-o hartă —
Vreau să ți-o întind.

De-i visa trei corbi în zare
Si un cer de scrum,
Poți să te gândești la altul,
Am murit pe drum.

De-i visa trei rândunele
Si un cer senin,
Am învins, și 'n primăvară
Să m'aștepti că vin.

AL. T. STAMATIAD

— Abonați, vă împliniți o mare datorie, trimițându-ne chiar astăzi costul abonamentului pe un an.

— În fiecare casă de învățător să se găsească „Gazeta Invățătorilor“!

Spre Inviere!..

Sunt aproape două mii de ani de atunci! ...

De câteva zile lumea stă închisă ca o scoică uriașă în carapacea durerilor mute... Sfârșindu-se primul avânt al crimei nemaipomenite, în sufletul mulțimei căinde se strecura ca un fior rece, teama de necunoscut căci mulți aducându-și aminte de câte văzuseră, șopteau îngrijorați: »Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost!«

Printre mulțimile înfrigate de fiorul căinței târziu, din când în când se strecurau — ca la întâmplare — capete hidoase cu părul roșu, cu nasul covoizat și ochi ieșiți din orbite sângeroase; cu buze livide îndemnând mulțimile: »Ce, vă e frică! Am pus doară strajă, pecetelind piatra... Si treceau mai departe ca mânați de un duh necurat...

... O adiere caldă înabușitoare din pustiu, mișca a lene frunzele maslinilor și cedrii cari... odată răcorisera Divina frunte a Mântuitorului isțorit de oboseală, își mișcau vârful înalte, în semn de protestare!

Dinspre Ghetsmani — dincolo de păraul Kedron — vine miros de putreziciune și ceva inform — pare a fi un corp omeneș — legănându-se atârnat, se mișcă cu un scârțait sinistru, la adierea vântului, sub razele de lună... E Iuda, care îngrozindu-se de trădarea-i odioasă își curmă fiul vieții spânzurându-se de creaca unui măslin bătrân, în același loc în care Mântuitorul se rugase de atâtea ori cu lacrimi de sânge...

Dar vântul tace... Priveghietoarea își curmă scurt un tril de-abia început... Apostolii ascunși undeva în imensul oraș plângând încă moartea »Celui veșnic viu« izvorul lacrimilor le seacă dintr-odată... O mamă istovită de plâns, adormind cu chipul Fiului iubit în inimă, tresare din somn!

Undeva parcă în spațiul deschis până la infinit, sau în sânul »pământului înghețat de teamă, două« spre zece lovături haotice străbat nemărginitul.

E miezul nopții!... Un tunet groaznic cutremură firea. Luna se ascunde înfricoșată după un nor... Lampă aprinsă pe masă se stinge dintr-odată și copilășul îngrozit s-ascunde tremurând

la sânul mamei... Pământul despicaț până în adâncuri, își eliberează morții de mii de veacuri,

Văzduhul e plin de umbre!... Pământul se cutremură cu zgomot mare și ostașii, martorii oculari ai mizeriei, cad îngroziți cu fețele la pământ. Un strigăt pornit din umbrele nopții, cutremură firea!...

»Hristos a înviat!«
Si strigătul purtat pe valurile nemărginirii, de două mii de ori înconjoară Firea!...

...Femeile mergând des de dimineață, în ziua întâia a săptămânii, să ungă cu mireme trupul lui Isus, găsira piatra ridicată și mormântul gol strălucit de doi bărbați în vestimente strălucite... »Pentru că cătați pe cel viu între cei morți? Nu este aici, ei s-a sculat... ziseră ei. Si mergând ele în Ierusalim, vestiră a postolilor despre inviere.

În aceeași zi Luca și Cleopa mergeau spre Emnans povestind despre cele întâmplare, când un strein alăturându-li-se și părând că nu știe nimic, primi să ia masa cu ei. Si numai după ce binecuvântă pâinea dispărând înima lor deschizându-se cunoscură pe Mântuitorul!

În oraș »hanii lui Iuda« dați de Farisei, voră să închidă gura ostașilor cari povestiră mulțimei despre inviere... Dar nu reușiră și știrea ocoli pământul

»Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcând și ce mor din mormânturi, viață dându-le!«

...Sculați creștini, căci la biserică voastră trag clopotele Invierii. Celui ce înviind, vă deschide calea mântuirii!...

I. Ungureanu

Intrunire colegială

Toți absolvenții preparandiei Școalei normale ori rom. din Arad, seriile 1914-15 și 1919-20, sunt rugați să-și trimită adresele lor. — cei din 1914-15 dlui I. Lipovan prof. Arad Piața Avram Iancu 222; și cei din 1919-20 dozoarei Ana Cornea, Arad, strada Românului No 11 Aceasta în vederea unei întruniri colegiale ce se procedează în vara anului crt

Rugăm pe toți colegii să-și trimită adresele lor necondiționat, ca să putem lua contact cu toți în vederea acestei întruniri

Pentru Asociația din Arad.

Dorm bătrânii.

Ca capetele încununată de coroana argintie a bătrâneții — azi slabi în fața îngropată în palmele osoase. E somnul în spre seară; dulce, liniștit, cu întredări de mici suspine. Trudții și obosiți de avântul năzuințelor spre mai bine în anii de tristă aducere aminte; ei odihnesc acum înfășurați în laurii idealului multiseclar. Sângele circulă a lene în vinele lor, inima nu mai tresaltă în sguduiri puternice, florii nu mai străbat prin corpul lăncezit... Ci, primăvara se apropie, firea se trezește la viață, mugurii înverzesc, iar pe dealuri sunt numai flori...

Zadarnice tânguiri. Sburăți departe dela mine gânduri sceptice! Voi nu știți decât să plângeți trecutul și să admirați învățătorii de-atunci, cu fruntea semeață, cu ochii de vultur, cu gând de răzbunare!... Priviți prezentul. Urmăriți „Românul“ și strigați în gura mare și acum ca în timpurile acele: „Vivat la pedagogium!“

În scrierile lor veți găsi aceeași vervă cu aceleași atacuri, dar nu în contra „asupritorilor de veacuri“, ci a celor ce până mai ieri, erau frați pătași la bucurii și suferințe. Penița lor s'a transformat într-o măciucă ce-a frânt cu desăvârșire oasele tinerei „Reviste a Asociației“. Revoltați de „ideile băjbăitoare și-nite din camera dragostei“ s'au năpustit asupra lor ca într'un acces de furie, s'o facă una cu pământul, contestându-i toate meritele și arătând domnilor „revizori și redactori“ că „fecioara“ ce a putut să iasă din creierul intrat în putrefacție este batjocura secolului XX.

Bravo, bătrânilor! Zâmbetul de satisfacție vă tremură pe buze că vă puteți terfeli în gunoi. Pe gurile înspumate de furie meritați sărutările Madonei, iar pe piepturile în cari fierbe otrava eu vă anin medalii aurite! În ciuda tuturor afirmațiilor că sunteți incapabili de a mai munci pentru viitorul nostru, ați dovedit că mai aveți în Dv. ceva din geniul criticilor antici pentru a vă împoșca scrisul și persoana cu noroiul și murdăriile josnice. Continuați; așa vă vreau cei cari doresc desbinarea și neînțelegerea voastră!...

În momentele când ne lășăm în voia amintirilor, sufletul nostru era cutropit de mulțimea părerilor de rău văzându-vă inactivi la pornirile salutare ale învățătorilor. Azi însă, decât să vă știm cu ochii injectați de furia patimilor oarbe, mai bine vă dorim somnul de până aci. Cel puțin trecutul — așa de frumos — va fi pentru noi curat și veșnic izvor de încurajare pentru sufletele noastre tinere.

Ghiță Amărătu.

Examenе particulare

Examenеle particulare de curs primar se vor ține în două sesiuni: una în luna Mai pentru copiii debili sau acei ai căror părinți pentru cauze justificate, doresc esaminarea copiilor în această lună. A doua sesiune se va ține în cursul lunii Iunie.

Pentru ambele sesiuni de examenе elevii vor trebui să ceară înscrierea până la 10 Mai la școala primară cea mai apropiată de domiciliul părinților.

Cererile vor fi înaintate de direcțiunile școalelor la revizoratele respective care urmează să le aprobe. Examenеle vor începe în toată țara în ziua de 14 și se vor ține la școlile unde elevii au fost înscriși.

— Răspândiți printre toți învățătorii „Gazeta Invățătorilor“ organ de luptă pentru apărarea intereselor noastre profesionale!

Spovedanii

Era o zi frumoasă de început de primăvară. după o muncă seacă și plictisitoare de trei ore, ieșisem să mă bucur puțin de razele binefăcătoare și prea de timpurii ale soarelui. Viața, bătea tumultos în suvoitul ei, la ușa pietrelor înăsprite de mizeria unei vieți ce o iarnă întreagă ne-a ținut în colivie, hrănindu-ne cu grăunțele străse în grabă, de prin hambarele curățite în vederea unei noi recolte. Îmi treceam în revistă necazurile ascunse pentru un moment, în cine știe ce ungher ascuns al necunoscutului. Visam treaz, privind în zare, prin ferestrele larg deschise ale sufletului.

Dacă în momentul acela, un reporter de ziar mi-ar fi cerut un „interviu“ (lucru de care n-ași dori să mă învrednicească Dumnezeu) desigur, că în naivitatea mea, nu i-aș fi putut spune decât că: „sunt fericit“ rugându-l să intervină la redacție, pentru scoaterea unei ediții speciale, sunând în trompeta vremii. Eram bucurios, că mă pot răfu în tihnă, cu nepoftitul oaspe, instalat comod pe la încheeturi, din nu știu care iarnă.

Nici senzațiile plăcute nu-mi lipseau. Căci una, se vede treaba mai cu vechime, își dăduse rendez-vous cu avant-garda chiriașului dela încheeturile din sud, tocmai în regiunea, unde tremurul la contact, cu bazinul celor multe. Motivul? Ne-mulțumire pur și simplu, numai cu apartamentele de jos și prin agenți speciali descindere inopinată la la etaj; intenționând prin aceasta nerușinatul, să-mi captureze întreg edificiul.

Că la întâlnire formalitățile de rigoare au fost îndeplinite cu mult fast, ar fi inutil să mai adaug. Mărturiile îmi pot fi măselele, care se transformează în pietre de moară macinând năcazul, pentru exportul din Virgil Madgearu, în vederea echilibrării bugetului.

Fîndcă nu-mi place să rămân înțimidat, mă adresez exploratorului tendoanelor mele: „Te joci tu imbecule cu articulațiile mele; dar să vezi la vară, cum la Tekirghiol o să te îndop numai cu nămol și plajă“. Îi fac amenințarea, bazat fiind pe bunele raporturi în care stau cu Percepția. Căci nu mai departe, dintr-o simplă manevră greșită a acului dela cassa cu bani, răsplata mult dorită a muncii de pe luna Decembrie, în loc să fie îndrumată către mine, a făcut „retour“ la Ad-ția Financiară, făcându-mi astfel deosebită plăcere de a trece sf. sărbători în tovărășia buzunarelor extrem de melancolice. Mi-am zis: „oamenii ăștia au perfectă dreptate“.

Banul este ochiul dracului; te împinge la păcat. Tot îi mai bine fără el. Totul ar fi mers ca pe roate, dacă această plăcere nu mi-ar fi fost prelungită, până în Februarie, când căzând ca o mană cerească, banii pe capul meu, credeam că mă lovește damblaua de bucurie. Toate vin, toate s'ne duc. Visam cuprins de reveria momentului, pe o grămadă de gunoii desmierdându-mi ciolanele ca pe niște copii bolnavi, ce tot dela mine așteaptă mântuirea.

Ca un glas din altă lume, un „klakson“ dela un patruped de foc, mă trezește din somn. Ca la comandă prima grijă fu să-mi aranjez cravata. Măna, activă ca de obicei, nu se opri numai aci, cași când ar fi înțeles solemnitatea momentului, alunecă în buzunar, făcând apel la instrumentele de cofură (de altfel foarte sumare) de a veni în ajutor.

Progenitura lui Ford, se vede că cunoștea împrejurările în cari mă găseam, căci cu o viteză nebună, intenționa să mă surprindă în flagrant delict. Repede, cu o mână îmi mângăia ceafa, cealaltă se coboară vertiginos, după piept pe foale în jos. Scos ca din cutie, pun xilometrajul în funcție și din două mișcări de sportman al sărăciei — sunt în dosul porții, scoțând peste ea un cap de zeu, gata să scucească gâtul eventualei dsoare dela volan. Concomitent cu aterizarea mea forțată în dosul porții, se întâmplă și înfrânarea bruscă a mașinii, privindu-ne astfel; eu în coaste, ea în față.

O pană îmi trucui repede cu socoteala, gata să mă retrag. Acuzându-mă că nenorocirea are să fie cu atât mai mare, cu cât eu nu le pot fi de nici un folos. Mașina sforăie trepidind pe loc nervoasă, fără să întimideze pe șeful așezat contra voinții mele la volan. Cine să fie? Agent electoral, aș fi putut eu mâna pe inimă, să jur, că nu este — nefiind sezonul, cu aceste pasări rare să-și facă apariția și mai ales că o frumoasă pălărie „Si Lindberg“ împodobește în fund un superb cap de femece. Vre-o inspecție? și încă și de femece? La gândul acesta simți-i că-mi vine și cald și rece. Știu din auzite, că femeile sunt neînduplecate, când este vorba să-și controleze activitatea extra-familiaară.

Cum stam perplex până la ridicul un domn măruștel se coboară zămbindu-mi afectuos. Zâmbesc și eu, înclin ușor capul în aceeași direcție. Nu lui, ci pălăriei. Dacă mi-a răspuns, nu știu, căci domnul se îndreptă către mine, prin poarta larg deschisă. Ca fulgerul îi tai calea, fiind informat greșit asupra mea, crezând că a făcut vre-o confuzie. Îmi întinde mâna, schițând un salut, ce desigur că nici D-lui nu l-a înțeles, necum eu, prezentându-se:

„Eu este... H. I. (reprezentant al justiției), la care eu răspund pentru a da un farmec mai plăcut întrevederii.“

Si io suntem în... (mă prezint făcând o mulță puțin cam acră). Câteva complimente reciproc drept introducere, după care brusc tăiem capul bazaconiei de conversație, care luase un aspect det infern, și stabilind astfel autenticitatea existenței „Turnului Babel“. După ce răspund matematic celor câteva întrebări prezentate în cămașa de forță, mașina se înapoiază pe acelaș drum, schițând în urma ei, un enorm și groaznic somn de întrebare. Complectez tabloul, cu celălalt semn, însă de mirare. Un funcționar ce este chemat a vorbi în numele uneia din cele trei puteri existente într-un stat, în timp de

zece ani de regim românesc să nu-și însușească limba oficială a unei țări ce-l hrănește, este o enormitate.

Cum trebuie să decurgă o ședință și cu ce durere trebuie să-și spună năcazurile din suflet un român, care nici acum în țara lui, nu poate fi înțeles? Cazul se petrece într-un ținut, unde elementul românesc este vânos și nealterat; ce trebuie să fie pe aiurea? O mamă ce singură își sugrumă odraslele.

Gh. Bărbuteanu.

Predarea scris-cetitului în școala primară.

de D. Olariu, subrevizor școlar (Continuare).

Litera „b“, școlarul în profil, cu fața spre est, având înaintea sa un cerc de joc.

Litera „d“, școlarul în aceeași poziție, cu cercul de joc înapoia sa.

Litera „n“, școlarul în profil, aplecat cu mâinile pe lângă olaltă, până la pământ.

Litera „m“, școlarul în aceeași poziție, cu mâinile lăsate la distanță diferită.

Litera „u“, școlarul șezând cu o carte între genunchi.

Litera „e“, școlarul șezând, în profil, cu o mână ridicată la frunte.

Litera „t“, școlarul stând în picioare, cu fața spre noi și cu mâinile întinse.

Litera „v“, școlarul stând în picioare și ținând un baston de mărimea sa, care-i trece pe dinaintea feței.

Litera „g“, școlarul care ține un cerc de joc pe lângă și în dreptul feței.

Litera „f“, școlarul ridicând o mână în sus, puțin aplecată, iar pe cealaltă pe lângă corp orizontal.

Litera „j“, școlarul care se joacă cu 2 mingi, dintre cari una este așezată de-asupra capului sau, iar a doua e jos înaintea sa.

Litera „h“, școlarul în profil, ridicând un genunchi.

Litera „p“, școlarul cu fața spre noi, salutând militarmente cu mâna stângă.

Gabel provoacă elevii la scris-cetitul pe inițialele numelor lor, cu cari se obișnuiesc apoi și școlarii.

La combinarea alor două sau mai multe litere, aduce în fața clasei atâtea elevi, de câți are trebuință. Școlarii vor pronunța întins inițialele (sunetele) numelor celor postaji înaintea lor până când învățătorul arată pe unul sau pe altul dintre ei. În felul acesta, elevii învață a ceti și a scrie totodată.

Acest metod a prins puțin rădăcini, dar în școalele românești în deosebi nici atâtea. Dacă totuși l-am menționat, am făcut-o aceasta pentruca să așezăm și mai mult lupta oamenilor de școală pentru a afla calea cea mai sigură care duce la realizarea scopului urmărit.

În literatura pedagogică românească de dincoace de Carpați, abia se face în treacăt amintire despre acest metod, fără a i-se da atențiunea deosebită (Vezi „Reuniunea Invățătorilor“ No 4, 1905, Arad). Credem, că această s-ar putea aplica cu succes în casele de corecțiune, penitenciare și în armată, cu ajutorul cărui analfabeților li s-ar da posibilitatea să reliefeze și mai mult timp arta scris-cetitului.

Dascăli la muncă

În ziua de 10 Aprilie 1930 școala primară de stat No 17 Arad, a organizat o serbare școlară în folosul coloniei copiilor săraci.

A fost invitată toată suflarea românească. Au asistat toți cei ce se interesau de progresul graiului românesc la granița de vest a țării, au venit toți prietenii copiilor.

Pentru propagarea sincerei înfrățiri, directoarea școlii Ana Vășian, a ținut o cuvântare bine simțită, cu o putere de convingere care a impresionat adânc asistența.

Iată câteva fragmente:

Doamnelor și Domnilor,

În numele elevelor dela școala primară de stat No 17 Arad, vă aduc călduroase mulțumiri pentru bunătatea cu care ați răspuns invitației noastre.

Vă mulțumim din suflet că ați venit în număr atât de mare, aducând chiar sacrificii ca să puteți contribui la ajutorarea copiilor bolnavi, lipsiți de mijloace, dându-le posibilitatea să se recreze în coloniile de vară ale Societății Crucii Roșii.

Elevete mele fiind solicitate de Soc. Crucea Roșie să organizeze o serbare în folosul coloniei, au răspuns cu o însuflețită bucurie. Ba chiar și mai mult, aceste modeste fetițe, fiice de muncitori cu o profundă înțelegere au pornit o propagandă intensă pentru reușita serbarii, ca să se poată aduna bani, mulți bani pentru suferințele lor de suferință.

Teatrul acesta arhiplin e dovadă că au reușit. Prin organizarea acestei serbari atât dvoastre Dnelor, și domnilor, cât și școala și-a făcut datoria pe deplin, e rândul Crucii Roșii să îmbrățișeze cu bunățate și mărinimie cauza micușilor suferinzi.

Fiecare copil reînălțat va fi o binecuvântare pentru noi, un singur copil pe care l-ați fi putut salva dar a fost neglijat din nepăsare sau egoism va fi un blestem care se va răsfărca pe capetele fiilor noștri.

Doamnelor și domnilor,

Țiți să cunoașteți, că elevele școlii primare de stat No 17 sunt fără excepție eleve minoritare, cari abia de câteva luni au primit instrucția în limba românească.

Cer indulgența dvoastre pentru scaderile estetice să nu zic artistice, ale micușelor fetițe.

Iar acum ca încheiere am o rugămintă către dvoastre doamnelor, căre voi, surori, mame române: Vă rog dați ajutor școalei, sădind în sufletul copiilor voștri bunățate, înțelepciune și înțelegere. Conduce și voi de aceste trei virtuți veți căuta să smulgeți din inimile fragede ale copiilor, învrăjbirea fraților. Voi trebuie să plantați în sufletele lor sămânța sincerității înfrățirii. Patria vă privește. Căutați să dezvoltați în sufletul fiilor voștri iubirea neamului și înțelegerea părinților noștri. Dragostea noastră față de patrie trebuie să fie atât de mare încât de puternică încât la nevoie să răscădească din loc din nou Carpații și să poată da mâna cu drag, cu sânge și iubire frații și culmile munților să le punem în jurul ogorului rămoșesc ca un zid urfăș al în-

frățirii: »Pe aici nu se trece!

Pământul sacru, imbibat de sângele atâtor mi de bravi ostași, frați khragi, cari și-au dat viețile lor tinere pentru noi, pentru libertatea noastră, pentru visul nostru cere să-l apărăm și noi.

Să luăm exemplul dela surorile noastre din vechiul regat, patria noastră, cari și-au dat ultimul avut și ultimul copil — ultima nădejde de bătrânețe — să ne dea nouă libertatea, fericirea mult dorită. Au venit apoi la noi cu drag, cu brațe și inimii deschise să ne îmbrățișeze să muncească pentru noi. Să fim demne de jertfa lor. Să muncim și noi ca ele, pentru înfrățirea, pentru apărarea țării, pentru fericirea patriei, pentru viitorul generației de mâine.

Și precum muncim, așa să ne ajute Dzeu!

Astent.

* Serbare școlară

Școala normală de băieți »Dimitrie Tichindeal« din Arad în ziua de 25 Martie c. a dat o admirabilă serbare școlară în memoria patronului său, în sala teatrului orașenesc.

D. Teodor Mariș, prof. a ținut o amplă conferință despre »Primiile profesori ai școlii, ca dascăli și apostoli ai neamului românesc. Vorbind despre opera și activitatea rodnică și plină de fapte mărețe a celui ce a fost D. Tichindeal. Dsa a menționat faptul că astăzi scopul acestui mare român și pedagog este cu totul desconsiderat de urmașii acestui oras căci școala normală — preparanția de pe vremuri — este alungată afară din oraș, fără local, așezată doar provizoriu în fostele pavilioane ale aviației...

Sub conducerea maestrului de muzică Ioan Lîpovan, corul școlii a contribuit cu o serie de bucați muzicale, foarte bine și corect executate.

La înălțime și de remarcat au fost deasemeni exercițiile gimnastice ritmice executate fără greșeli de către elevi, sub conducerea harnicului profesor Octavian Dobos, și acompaniate de orchestra proprie.

Nely Mara

O demisie

Referitor la alegerea biroului Federației corpului didactic din jud. Arad, d. prof. T. Mariș ne trimite următoarea scrisoare:

Domnule redactor, Vă rog să binevoiți a da loc următorului meu comunicat:

Am înțeles, că Duminecă la 23 Martie a.c. cu ocazia ședinței membrilor corpului didactic, ținută în scopul înființării »Federației membrilor corpului didactic, am fost ales vicepreședinte al acestei Federații. Intrucât alegerea ce mă privește s-a făcut în absența mea și fără consimțământul meu, mulțumind prea iubiților mei colegi, pentru cinstea ce au dorit a mi-o face, renunț la această demnitate, rezervându-mi modestele mele forțe pentru a colabora cu colegii mei în alt domeniu al activității noastre dascălești.

Arad, la 24 Martie 1930.

Cu stimă:

Prof. Teodor Mariș

INFORMAȚIUNI

Dorim tuturor abonaților, colaboratorilor și cetitorilor noștri: sărbători fericite!

— Din cauza atâtor dificultăți materiale pe cari le întâmpină, astăzi, toate publicațiile, în special cele cari n-au alte surse de venituri decât sprijinul abonaților și cetitorilor — »Gazeta Invățătorilor« n-a putut a-pare regulat, în fiecare săptămână, așa după cum proiectasem dela început. Sperăm, că colegii și On. cetitori ne înțeleg și în cel mai scurt posibil timp ne vor da ocazia să realizăm și acest mare scop.

— Toate școlile din țară vor lua vacanță, pentru sărbătorile Paștelor de Sâmbătă 12 Aprilie până »Luni 29 Aprilie.

— În jud. Bihor au fost decorați următorii învățători:

Ioan Conta fost inv. la Cefa pensionar după 4 ani de apostolat, răsplata muncii pentru învățământ clasa II; Constantin Maruța 40 ani de serviciu, idem; Alexandru Cucu, refugiat din Ungaria, după 40 ani de serviciu, idem; Petre Vlaicu fost învățător la Bulz și Vadul Crișului, timp de 40 ani de serviciu, idem; Ioan Horvat, fost învățător și Ștefan Tulvan 40 ani de serviciu, i-revizor 42 ani, răsplata muncii clasa III-a, Eugen Pop învățător în comuna Tesches, a murit cu câteva zile înainte de a primi decorația.

— În cursul lunii viitoare învățătorii aderenți ai curentului nostru, vor fi convocați la marea întrunire ce se va ține în orașul Arad pentru organizarea corpului didactic primar în sens mai adaptat vremurilor ce le trăim. Domnii colegi, cari doresc să ia parte sunt rugați să ne anunțe până la data de 10 Mai a. c. trimițându-ne adeziunea lor la redacție în Arad Bul. Regina Maria 17.

— La congresul internațional de educație morală, ce se va ține la Paris, gazeta noastră va fi reprezentată prin d. Ioan Jelecutean, prim-redactor.

— D. dr. Ioan Pescariu, medic de interne, fost asistent la clinicile din Cluj, Paris și Viena, a fost numit prim-medic la secțiunea interne de la spitalul județean Arad.

— Anunțăm cu plăcere logodna dsoarei Mărioara Catană inv. în Cornereva jud. Severin cu d. Lazăr Călinescu din Rusca

Felicitări.

— D. Ion Fr. Buricescu, profesor de filosofie la liceul »Mihai Viteazul« din Capitală, publică câteva îndrumări metodice pentru normaliști și învățătoare, care constituie un volum pedagogic de-o reală utilitate practică. Se notează până la cele mai mici amănunțiri cum trebuie predată o lecție ușor de asimilat pentru elevi, fără pedanterie și abuz de teorii abstracte. O carte cu adevărat utilă.

— Nu putem să nu remarcăm cu acest prilej frumosul gest creștinesc al dlui Gh. Vancu, funcționar superior la Adm. Financiară din Arad, care a dăruit un admirabil Baldachin în valoare de 14.000 lei, bisericii gr. or. r. din comuna sa natală, Cuvin, jud. Arad, pentru amintirea decedaților săi părinți.

A apărut:

»Cetatea cu porțile închise«, parabolă de Al. T. Stamatiad. Operă premiată de Societatea Scriitorilor Români. Ediția II. Editura Cultura Românească, București-, strada Pitagora 18. Exemplarul 35 lei.

A apărut:

Frumoasele romane »Blestemul Meu«, »Când nu te văd« pentru voce și pian, versuri de Gheorghe Bota, muzica de Liviu Popa.

— Școala primară de stat din Ghioroc a recăstăgat 21 jug. cat. de pământ din cele 28 jugere expropriate în întregime de comisia de ocol din Siria, în urma contestației făcută de directorul școlar Gh. Mihuția.

— Familia Iulian Barzu din Arad - Micălaca, neputând răspunde în parte tuturor, pe această cale aduce caldele sale mulțumiri, rudelor, prietenilor și cunoscuților cari cu ocazia pierderii iubitei lor Maria Barzu, au grăbit să ne mângâie luând parte la ceremonia funerară și exprimând, fie în scris, fie verbal, condolențe. În special mulțumim P. C. Sale Arh. Dr. I. Suci, Onoratu lui cler. corului Armonia și corului Academiei Teologice, cari au oficiat la serviciul religios. — Dat în Arad-Micălaca, 25 Martie 1930. — Familia Barzu.

De mirat?

O bancă românească din Arad a refuzat a onora »Gazeta Invățătorilor« pentru publicarea bilanțului pe anul 1929. În schimb ziarelor minoritare li s-au dat frumoase »onorarii« pentru aceasta.

Dela un institut, căruia corpul didactic român din acest oraș li acordă tot concursul și ai cărui conducători — președinte și director — au fost aleși în consiliul municipal pe lista românească, la care au votat și membrii corpului didactic român, nu ne așteptam niciodată la așa ceva.

Și nu ne așteptam nici dela »Arăda na«, bancă pe care o susțineam de instituție »românească«, ce ajută și încurajează cauzele românești și naționale!

Dar, vedeți faptele, iubiți cetitori!

Redacția

Mare Hotel Ferdinand

Timișoara

Complex renovat, Ascensor, Băi, confort complet.

Prețuri moderate

D-nii învățători se bucură de o reducere de 35 la sută.

Ultimile noutăți literare

Se găsesc la Librăria Concordia Gh. Munteanu, Arad str. Eminescu.

